

A DÉU LI DEIEM PARE

per GRISELDA COS I BOADA, osb

Els evangelis sovint parlen de la pregària de Jesús, però només avui i en la pregària a Getsemaní ens hi descriuen el seu contingut. En aquests dos moments Jesús hi prega a Déu dient: Pare! Aquesta paraula ha de marcar també la nostra pregària. Ens ho ha dit Jesús mateix quan ens ha ensenyat el Pare nostre dient: «Vosaltres, pregueu així: Pare nostre del cel».

La pregària de Jesús que avui hem escoltat, és una pregària de lloança i de relació filial amb Déu. El salm 144 és un dels salms que manifesta un coneixement entranyable de Déu i podia haver modelat molt bé la pregària de Jesús. En ell el salmista defineix Déu com a «Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, gran en l'amor, bo per a tothom, estima entranyablement tot el que ell ha creat». I Jesús dona gràcies a Déu perquè ha revelat la veritat no als savis i entesos sinó als *senzills*, paraula que és com un sinònim de persones humils, pecadores o pobres...

En l'Evangelí Crist hi apareix com la imatge perfecta del Déu bondadós: diu: «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats... El meu jou és suau... Jo soc benèvol i humil de cor». Si el salm ens oferís una definició plena de Déu, aquest passatge és el retrat de Crist Jesús que durant tota la seva vida, es va manifestar bondadós i amable, sobretot amb els dèbils, pecadors, menyspreats, cansats i afeixugats. Jesús, és com el Déu que l'ha enviat: «compassiu i benigne».

Avui en la lectura del profeta Zacaries s'han remarcat uns mots que per a mi són també essencials: Són els dos imperatius: »Alegra't» i «Aclama!». Un dels grans motius podria ser: «Perquè l'Esperit de Déu habita en nosaltres», com ens ha dit avui sant Pau a la carta als Romans.

L'evangelí acaba amb la invitació de Jesús a fer-nos deixebles seus. Acceptem amb goig la seva crida de Mestre i desitgem ser sempre deixebles seus.